

Arrest

nr. 338 582 van 23 december 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten.

Op 4 november 2025 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 december 2025 wordt verzoekster via videoconferentie gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 5 december 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en religieuze moslima te zijn. U bent geboren in Farkhana maar bent altijd woonachtig geweest in de stad Beni Ansar, behorend tot de Marokkaanse provincie Nador. U bent ongehuwd. U heeft een diploma in de ICT. Uw beide ouders en twee van uw zussen wonen nog steeds in Beni Ansar. Daarnaast hebt nog een zus in Parijs wonen en een zus in Mellila.

In Marokko werd u door uw vader gedwongen te trouwen omdat u hiervoor reeds de nodige leeftijd had bereikt. U wou echter niet trouwen met iemand van wie u niet hield en u had sinds 2016 een geheime relatie met S.B.. Een zestigjarige vriend van uw vader, die reeds een vrouw en kinderen had, kwam uw hand vragen. U en S. hadden besloten dat u het verzoek moest aanvaarden, daar jullie van plan waren samen weg te lopen. U aanvaardde het huwelijksaanzoek en op de dag van de trouw, in juni 2021, vluchtte u in het geheim weg uit uw huis, waar de huwelijksceremonie ging plaatsvinden en al uw familieleden reeds aanwezig waren, waarna u bij S. in de wagen stapte en jullie samen vertrokken vandaar. Jullie doken onder in het huis van S. zijn vriend, gelegen in Al Aaroui. Een week na jullie vlucht nam u telefonisch contact met uw vader en u vroeg zijn vergiffenis. Uw vader dreigde er echter mee u te zullen doden mocht hij u vinden. U had ook contact met uw zus die u vertelde dat u Nador moest verlaten, dit omdat u de familie ten schande had gemaakt en zij u zochten. Mentaal had u het op dat ogenblik erg moeilijk maar u had de steun van S.. U vertelde S. dat trouwen met u de enige oplossing kon zijn en hoewel hij dit aanvankelijk niet zag zitten, daar hij geen vast werk en stabiel leven had, ging hij dit toch vragen aan zijn moeder. S. zijn moeder ging hier echter niet mee akkoord daar u uw familie ten schande had gemaakt en zij gaf S. de keuze om te kiezen tussen u of haar. S. koos voor zijn moeder, bood u zijn verontschuldiging aan, liet wat geld achter en vertrok. Omwille van de uitzichtloze situatie waarin u zich bevond had u een depressie, alsook kampte u met zelfmoordgedachten. De enige oplossing voor u op dat moment was om naar Europa te komen maar het was moeilijk hiervoor een visum te krijgen. Uiteindelijk werd u opgevangen door een gescheiden vrouw genaamd N.. Zij liet u bij haar leven en hielp u met het verkrijgen van een visum. In december 2022 verkreeg u een visum om naar Nederland te reizen.

U verliet Marokko in december 2022 en reisde naar Nederland. In maart 2023 kwam u naar België en u diende drie aanvragen in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie. Deze aanvragen werden negatief afgesloten, telkenmale met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 13 oktober 2025 werd u vastgezet met het oog op verwijdering. Op 4 november 2025 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

In geval van terugkeer naar Marokko vreest u gedood te worden door uw vader.

Op heden heeft u een relatie met een Marokkaanse man woonachtig in Spanje.

Het CGVS mocht tot op heden nog geen documenten ontvangen ter ondersteuning van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen; het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit het persoonlijk onderhoud kan afgeleid worden dat u een terugkeer naar Marokko onmogelijk acht omdat u er vreest gedood te worden door uw vader. Dit doordat u op uw trouwdag wegvluchtte met een andere man en hierdoor uw familie ten schande maakte (CGVS, p. 7-9). U dient er echter op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent deze vrees ook maar enigszins aannemelijk te maken.

Zo dient u er vooreerst op gewezen te worden dat het allesbehalve ernstig is dat u zo lang in België verbleven hebt zonder ooit een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Indien u werkelijk nood had aan internationale bescherming en wou voorkomen dat u teruggestuurd zou worden naar Marokko, kan verwacht worden dat u al veel vroeger bescherming aangevraagd zou hebben, in casu quod non.

Dat u pas besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen nadat u werd vastgezet in een gesloten centrum met het oog op een repatriëring naar uw land van herkomst, wijst er dan ook op dat u het verzoek slechts indiende om uw repatriëring uit te stellen of te verijdelen. Dat u niet eerder internationale bescherming verzocht omdat u er niet van op de hoogte was is weinig aannemelijk (CGVS, p. 12). Immers bent u al sinds 2023 in België en op 1 oktober 2024 werd reeds besloten een ICAM-coachingstraject op te starten, hetgeen door de Dienst Vreemdelingenzaken georganiseerd werd. Indien men tijdens het coachingstraject zou vaststellen dat u mogelijks nood hebt aan internationale bescherming dan ging u zeker en vast doorverwezen worden naar dergelijke procedure.

Wat de door u aangehaalde asielmotieven betreft dient opgemerkt te worden dat deze niet in lijn liggen met eerdere verklaringen die u hebt afgelegd ten overstaan van de Belgische asielinstanties. Immers werd u op 1 oktober 2024 bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van het ICAM-coachingstraject, gevraagd naar

de redenen van uw vertrek uit Marokko en de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Marokko (Administratief dossier – Traject ICAM-support coaching: verslag intakegesprek). Hierbij gaf u te verstaan vertrokken te zijn uit Marokko omdat het leven er slecht was, zo was werk vinden er moeilijk en u moest steeds binnenblijven, er was geen vrijheid. Daar u een betere toekomst wilde reisde u naar Europa alwaar u familie heeft. Voorts deed u uw beklag over de socio-economische omstandigheden in Marokko. Andere redenen die een terugkeer in de weg stonden werden niet genoemd door u. Nochtans kan verwacht worden dat u op dit moment wel melding gemaakt zou hebben van het gegeven dat uw vader u gedwongen wou uithuwen en u nu op heden wil doden (CGVS, p. 7-9), in casu quod non. Integendeel, u liet er zelfs optekenen dat uw ouders nog in Marokko woonden, alsook dat er broers en zussen wonen en dat jullie contact onderhouden. Deze verklaring staat echter haaks op uw verklaring dat u geen contact hebt met uw vader en zelden eens contact hebt met uw moeder (CGVS, p. 5).

Voorgaande vaststellingen werpen reeds een ernstige smet op de geloofwaardigheid van uw relaas. Immers kan verwacht worden dat u veel sneller na aankomst in een veilig land een verzoek om internationale bescherming zou indienen, alsook mag verwacht worden dat u ten overstaan van de Belgische (asiel)instanties eenduidige verklaringen zou afleggen met betrekking tot waarom u een terugkeer naar Marokko niet mogelijk acht.

Daarnaast stelt het CGVS zich ernstige vragen over uw verklaringen aangaande het door u gestelde gedrag in Marokko. Immers is het volstrekt onduidelijk waarom u akkoord zou gaan een man te huwen terwijl u reeds van plan was weg te vluchten met S., zijnde een man met wie u op dat moment al vijf jaar een relatie had (CGVS, p. 7-9, 10). Door het huwelijk af te breken op de dag waarop het zou plaatsvinden, en alles dus reeds geregeld was, zorgde u er voor dat uw familie meer ten schande werd gemaakt. Vele malen logischer zou in uw geval geweest zijn om het huwelijk te weigeren en voordien al met S. gevlucht te zijn.

Dat u trouwens verklaart dat u en S. een plan hadden maar dat dan blijkt dat u eigenlijk gewoon ondergedoken moest leven in een huis van zijn vriend is ongerijmd (CGVS, p. 7-8). Immers kan verwacht worden dat het plan ook wel zou verzekeren dat jullie beiden samen een toekomst konden hebben. Dat u en S. zo ondoordacht te werk gingen zouden zijn valt niet te rijmen met de door u geschetste context.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat uit beschikbare informatie (Administratief dossier – Blauwe map, stuk 1) blijkt dat gedwongen huwelijken niet wijdverbreid zijn in Marokko. Immers blijkt uit dergelijke informatie dat gedwongen huwelijken of vroege huwelijken en polygamie traditionele gebruiken zijn die in sommige, hetzij in afgelegen en geïsoleerde, regio's voorkomen en waar meisjes die weinig tot geen scholing genoten hebben het slachtoffer van worden. Uit deze informatie blijkt voorts dat er weinig informatie voorhanden is wat gedwongen huwelijken van volwassen vrouwen betreft. Er dient dan ook opgemerkt te worden dat uw verklaringen, daar u een volwassen en geschoolde vrouw bent die afkomstig is uit een stedelijk gebied (CGVS, p. 5, 6, 9), niet in lijn liggen met de beschikbare informatie hieromtrent.

Bovendien brengt u geen enkel stuk aan ter staving van de gebeurtenissen die u meegemaakt zou hebben in Marokko. Nochtans kan verwacht worden dat dergelijke stukken voorhanden zouden zijn indien waarheidsgetrouw. De loutere vaststelling dat uw gsm, waar bewijs op stond van hetgeen u voorgevallen was, gestolen geweest zou zijn wijzigt niks aan deze vaststelling (CGVS, p. 4, 12). Immers kan verwacht worden dat u via uw zus of moeder, met wie u nog steeds in contact staat, dergelijke stukken zou kunnen verkrijgen indien deze bestaan. Bijgevolg zijn uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen niks meer dan blote beweringen, die geenszins te rijmen vallen met de door u geschetste context waarin deze plaatsgevonden zouden hebben.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw vrees ondermijnd door de vaststelling dat u nog maar liefst anderhalf jaar in Marokko leefde na het afbreken van uw huwelijk en toen op legale wijze kon vertrekken vandaar (CGVS, p. 9, 14). Immers kan verwacht worden dat er in dergelijk geval duidelijke aanwijzingen zouden zijn dat uw familieleden werkelijk op zoek waren naar u, hetzij bijvoorbeeld door de autoriteiten in te lichten – u was immers plots verdwenen op uw trouwdag – of door S. of diens familieleden op te sporen. Echter blijkt niet uit uw verklaringen dat dit het geval was. Immers zou u enkel via uw zus vernomen hebben dat men u overal zocht door onder meer naar uw vriendinnen hun huis en hun families te gaan teneinde u te vinden (CGVS, p. 14).

Dat uw familie trouwens nooit ontdekt zou hebben dat u een relatie had met S., sedert 2016, en hij dus verantwoordelijk was voor uw verdwijning is weinig logisch indien u werkelijk onder een streng toezicht van uw vader stond die u wilde uithuwen (CGVS, p. 10). U verklaart immers dat u niet gewoon de weg aan iemand kon uitleggen op straat zonder dat uw vader hiervan afwist (CGVS, p. 13). Dat u dan wel verborgen kon houden dat u gedurende zes jaar al een relatie had met S. mag ten stelligste verbazen.

Daarnaast dient aangestipt te worden dat uw verklaring, als bent u nergens veilig in Marokko vanwege de grote familie die u aldaar hebt, niet in lijn ligt met uw gedrag (CGVS, p. 11). Immers blijkt dat u alhier in België ook familieleden hebt, die het contact met u verbraken omwille van wat u gedaan zou hebben (CGVS, p. 5). Bijgevolg is het volstrekt onduidelijk waarom u alhier veiliger zou zijn dan in Marokko. Immers kan u hier even makkelijk, zo niet gemakkelijker, gevonden worden door uw familieleden, zijnde net de personen wie u wilt ontvluchten. Het ging dan ook veel meer steek gehouden hebben mocht u naar een land gevlucht zijn alwaar u geen familie hebt en daar internationale bescherming verzocht hebben, in casu quod non. Het lijkt er dan ook veeleer op dat u helemaal niet op de vlucht bent voor uw familie en dat er andere motieven aan de basis

van uw vertrek uit Marokko liggen, hetgeen meer steek zou houden gelet op uw laattijdig verzoek om repatriëring te voorkomen.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de verwijzing van uw advocaat naar uw psychische toestand, en waar het CGVS op heden nog geen verslag van mocht ontvangen, niet volstaat om de geloofwaardigheid van uw relaas om te buigen. Immers kan onmogelijk bepaald worden welke omstandigheden aan de basis van eventuele psychische problemen zouden liggen. Bovendien is het niet ernstig dat u, die ondertussen al bijna drie jaar in België bent, nu pas recentelijk onderworpen zou zijn aan een psychologische evaluatie op aanraden van uw advocaat. Indien u werkelijk ernstige psy-problemen zou hebben en nood hebt aan dergelijke hulp kan verwacht worden dat u al eerder doorverwezen zou zijn voor psychologische hulp, in casu quod non (CGVS, p. 12, 14-15).

Hierbij dient tevens aangestipt te worden dat wat uw voorgehouden mentale problemen betreft deze psychische problemen geen verband houden met de criteria van de vluchtelingenconventie noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw asielaanvraag. Wat betreft de beoordeling van de door u vermelde psycho-medische problemen aan zich, dient u zich te richten tot de geëigende procedure.

Al het voorgaande indachtig kan het statuut van vluchteling u niet worden toegekend. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofdte een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Marokko.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 48/3, § 1, § 2, § 4, d) en e) en § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofddoel om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoekster voegt een medisch attest van 27 november 2025 en een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bij haar verzoekschrift (stukken 3 en 4).

3. De nota met opmerkingen

Ter terechtzitting legt verweerder een nota met opmerkingen neer waarin hij het gelijk van zijn beslissing herhaalt en repliceert op het verzoekschrift.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoekster verklaart haar familie in Marokko te vrezen omdat zij aan een gedwongen huwelijk trachtte te ontkomen. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Uit het persoonlijk onderhoud kan afgeleid worden dat u een terugkeer naar Marokko onmogelijk acht omdat u er vreest gedood te worden door uw vader. Dit doordat u op uw trouwdag wegvluchtte met een andere man en hierdoor uw familie ten schande maakte (CGVS, p. 7-9). U dient er echter op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent deze vrees ook maar enigszins aannemelijk te maken.

Zo dient u er vooreerst op gewezen te worden dat het allesbehalve ernstig is dat u zo lang in België verbleven hebt zonder ooit een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Indien u werkelijk nood had aan internationale bescherming en wou voorkomen dat u teruggestuurd zou worden naar Marokko, kan verwacht worden dat u al veel vroeger bescherming aangevraagd zou hebben, in casu quod non.

Dat u pas besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen nadat u werd vastgezet in een gesloten centrum met het oog op een repatriëring naar uw land van herkomst, wijst er dan ook op dat u het verzoek slechts indiende om uw repatriëring uit te stellen of te verijdelen. Dat u niet eerder internationale bescherming verzocht omdat u er niet van op de hoogte was is weinig aannemelijk (CGVS, p. 12). Immers bent u al sinds 2023 in België en op 1 oktober 2024 werd reeds besloten een ICAM-coachingstraject op te starten, hetgeen door de Dienst Vreemdelingenzaken georganiseerd werd. Indien men tijdens het coachingstraject zou vaststellen dat u mogelijks nood hebt aan internationale bescherming dan ging u zeker en vast doorverwezen worden naar dergelijke procedure.

Wat de door u aangehaalde asielmotieven betreft dient opgemerkt te worden dat deze niet in lijn liggen met eerdere verklaringen die u hebt afgelegd ten overstaan van de Belgische asielinstanties. Immers werd u op 1 oktober 2024 bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van het ICAM-coachingstraject, gevraagd naar de redenen van uw vertrek uit Marokko en de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Marokko (Administratief dossier – Traject ICAM-support coaching: verslag intakegesprek). Hierbij gaf u te verstaan vertrokken te zijn uit Marokko omdat het leven er slecht was, zo was werk vinden er moeilijk en u moest steeds binnenblijven, er was geen vrijheid. Daar u een betere toekomst wilde reisde u naar Europa alwaar u familie heeft. Voorts deed u uw beklag over de socio-economische omstandigheden in Marokko. Andere

redenen die een terugkeer in de weg stonden werden niet genoemd door u. Nochtans kan verwacht worden dat u op dit moment wel melding gemaakt zou hebben van het gegeven dat uw vader u gedwongen wou uithuwen en u nu op heden wil doden (CGVS, p. 7-9), in casu quod non. Integendeel, u liet er zelfs optekenen dat uw ouders nog in Marokko woonden, alsook dat er broers en zussen wonen en dat jullie contact onderhouden. Deze verklaring staat echter haaks op uw verklaring dat u geen contact hebt met uw vader en zelden eens contact hebt met uw moeder (CGVS, p. 5).

Voorgaande vaststellingen werpen reeds een ernstige smet op de geloofwaardigheid van uw relaas. Immers kan verwacht worden dat u veel sneller na aankomst in een veilig land een verzoek om internationale bescherming zou indienen, alsook mag verwacht worden dat u ten overstaan van de Belgische (asiel)instanties eenduidige verklaringen zou afleggen met betrekking tot waarom u een terugkeer naar Marokko niet mogelijk acht.

Daarnaast stelt het CGVS zich ernstige vragen over uw verklaringen aangaande het door u gestelde gedrag in Marokko. Immers is het volstrekt onduidelijk waarom u akkoord zou gaan een man te huwen terwijl u reeds van plan was weg te vluchten met S., zijnde een man met wie u op dat moment al vijf jaar een relatie had (CGVS, p. 7-9, 10). Door het huwelijk af te breken op de dag waarop het zou plaatsvinden, en alles dus reeds geregeld was, zorgde u er voor dat uw familie meer ten schande werd gemaakt. Vele malen logischer zou in uw geval geweest zijn om het huwelijk te weigeren en voordien al met S. gevlucht te zijn.

Dat u trouwens verklaart dat u en S. een plan hadden maar dat dan blijkt dat u eigenlijk gewoon ondergedoken moest leven in een huis van zijn vriend is ongerijmd (CGVS, p. 7-8). Immers kan verwacht worden dat het plan ook wel zou verzekeren dat jullie beiden samen een toekomst konden hebben. Dat u en S. zo ondoordacht te werk gingen zouden zijn valt niet te rijmen met de door u geschetste context.

[...]

Bovendien brengt u geen enkel stuk aan ter staving van de gebeurtenissen die u meegemaakt zou hebben in Marokko. Nochtans kan verwacht worden dat dergelijke stukken voorhanden zouden zijn indien waarheidsgetrouw. De loutere vaststelling dat uw gsm, waar bewijs op stond van hetgeen u voorgevallen was, gestolen geweest zou zijn wijzigt niks aan deze vaststelling (CGVS, p. 4, 12). Immers kan verwacht worden dat u via uw zus of moeder, met wie u nog steeds in contact staat, dergelijke stukken zou kunnen verkrijgen indien deze bestaan. Bijgevolg zijn uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen niks meer dan blote beweringen, die geenszins te rijmen vallen met de door u geschetste context waarin deze plaatsgevonden zouden hebben.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw vrees ondermijnd door de vaststelling dat u nog maar liefst anderhalf jaar in Marokko leefde na het afbreken van uw huwelijk en toen op legale wijze kon vertrekken vandaar (CGVS, p. 9, 14). Immers kan verwacht worden dat er in dergelijk geval duidelijke aanwijzingen zouden zijn dat uw familieleden werkelijk op zoek waren naar u, hetzij bijvoorbeeld door de autoriteiten in te lichten – u was immers plots verdwenen op uw trouwdag – of door S. of diens familieleden op te sporen. Echter blijkt niet uit uw verklaringen dat dit het geval was. Immers zou u enkel via uw zus vernomen hebben dat men u overal zocht door onder meer naar uw vriendinnen hun huis en hun families te gaan teneinde u te vinden (CGVS, p. 14).

Dat uw familie trouwens nooit ontdekt zou hebben dat u een relatie had met S., sedert 2016, en hij dus verantwoordelijk was voor uw verdwijning is weinig logisch indien u werkelijk onder een streng toezicht van uw vader stond die u wilde uithuwen (CGVS, p. 10). U verklaart immers dat u niet gewoon de weg aan iemand kon uitleggen op straat zonder dat uw vader hiervan afwist (CGVS, p. 13). Dat u dan wel verborgen kon houden dat u gedurende zes jaar al een relatie had met S. mag ten stelligste verbazen.

Daarnaast dient aangestipt te worden dat uw verklaring, als bent u nergens veilig in Marokko vanwege de grote familie die u aldaar hebt, niet in lijn ligt met uw gedrag (CGVS, p. 11). Immers blijkt dat u alhier in België ook familieleden hebt, die het contact met u verbraken omwille van wat u gedaan zou hebben (CGVS, p. 5). Bijgevolg is het volstrekt onduidelijk waarom u alhier veiliger zou zijn dan in Marokko. Immers kan u hier even makkelijk, zo niet gemakkelijker, gevonden worden door uw familieleden, zijnde net de personen wie u wilt ontvluchten. Het ging dan ook veel meer steek gehouden hebben mocht u naar een land gevlucht zijn alwaar u geen familie hebt en daar internationale bescherming verzocht hebben, in casu quod non. Het lijkt er dan ook veeleer op dat u helemaal niet op de vlucht bent voor uw familie en dat er andere motieven aan de basis van uw vertrek uit Marokko liggen, hetgeen meer steek zou houden gelet op uw laattijdig verzoek om repatriëring te voorkomen."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen

weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Wat betreft verzoeksters mentale gezondheidstoestand stelt de Raad vast dat uit het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest (stuk 3) blijkt dat zij te kampen heeft met een ernstige depressie en dat zij tekenen vertoont van een post-traumatisch stresssyndroom. In het attest wordt echter aangegeven dat het is gebaseerd op verzoeksters eigen verklaringen, dat het werd opgesteld gedurende slechts één onderzoek van een uur en dat hierbij wegens een taalbarrière geen volledige analyse van verzoeksters gezondheidstoestand kon worden gemaakt. Waar kan worden aangenomen dat verzoekster een zekere mentale kwetsbaarheid vertoont, waaronder geheugenproblemen en concentratiestoornissen, blijkt uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud (verzoekschrift, stuk 4) dat dit onderhoud op een normale wijze is verlopen. In het medisch attest wordt niet gesteld dat verzoekster omwille van haar mentale gezondheidstoestand niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van gedetailleerde, doorleefde, coherente en geloofwaardige verklaringen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en dit zowel in het kader van haar ICAM-coachingtraject als in het kader van haar persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Een loutere verwijzing naar haar mentale gezondheidstoestand volstaat dan ook niet teneinde op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven een ander licht te werpen. Temeer daar deze motieven geenszins louter zijn gebaseerd op tegenstrijdigheden tussen verzoeksters opeenvolgende verklaringen, zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden, doch voornamelijk focussen op het niet-aannemelijk karakter van de door verzoekster voorgehouden vervolgingsfeiten, gelet op de door haar zelf geschetste context. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift volhardt in het vluchtrelaas dat zij ten tijde van haar persoonlijk onderhoud uiteenzette en dat zij geen andere, bijkomende informatie verschaft die op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen. Aldus kan niet worden aangenomen dat de beoordeling in de bestreden beslissing anders zou zijn geweest indien verweerder het bij het verzoekschrift gevoegde medisch attest zou hebben afgewacht alvorens deze beslissing te nemen.

In zoverre verzoekster zich beroept op louter medische problemen, los van de beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient zij zich te wenden tot de hiertoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster verder wijst op het taboe rond het begrip 'eer', de schaamte met betrekking tot intrafamiliaal geweld en de vrees voor represailles, dient erop gewezen dat, in zoverre kan worden aangenomen dat dergelijke onderwerpen voor de personen die er het slachtoffer van zijn niet steeds op eenvoudige wijze kunnen worden uiteengezet, het desalniettemin aan verzoekster zelf toekomt om hierover duidelijkheid te verschaffen daar de asielinstanties haar vluchtrelaas anders niet kunnen kennen. Aangezien zij reeds sedert 2023 in België verblijft en op 1 oktober 2024 een ICAM-coachingtraject werd opgestart, kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat zij hierbij reeds melding zou maken van het door haar voorgehouden gedwongen huwelijk en de gevolgen hiervan, *quod non*.

Waar verzoekster aanvoert dat er ook in stedelijke gebieden in Marokko sprake is van gedwongen huwelijken en dat ook opgeleide vrouwen er slachtoffer worden van familiaal geweld, dient erop gewezen dat uit de voormelde motieven uit de bestreden beslissing blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. De verwijzing in de bestreden beslissing naar algemene informatie met betrekking tot gedwongen huwelijken in Marokko dient dan ook als een bijkomstig motief te worden beschouwd. Er dient immers rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Kritiek op dit overtuigend motief kan dan ook op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Marokko zou hebben gekend.

8.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftientig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER